

over
enen,
op te
in dit
bij de
nking
letten.
zien
deze

notisch
van
ablieke
ances
bruik-
reskun-
en;
dsische

verbod
vraagd
g:
ellen-
den,
te te
om
ladigen
is zeer
goelende,
waar
en, om
nd hun

ing van
op
mmige
n ont-
er voor
diep in
dringit,
he we-
tennen,

ngs die
en ons
in de
iel; en
ierende
naar de
roepen.
e facul-
ynpose
en, het
an haar
ook de
ze veel
zoeken
niterst
lijk ver-

YPER.

de Cock
n, geeft
ag:

ben, dat
die het
geloven,
erkeent-
thaar en
het eerste
den staat

de Chris-
ke over-
rhouwing
de kerk

is echter
den staat
der ont-
ven staat
de Paas-
te heil,

trad ten
anderen
en, vond
staat. De
de ver-
storing
tegen
de ver-
omsche-
nen, toen
ebben, de

ormeerde
naar op-
der zime
duidelijk
en de
in Zee-

shandeld,
et papier,
it, ook in
stwoord:
den staat

er zoekt
in woorden
en eenige
orsprong,
daarom
nhoeding

men zeg-
n. Maar
y en men
to mis-
n zulk een
over een

is land in
de staats-
stem I in
roken en
m 14 Oe-
geekenden,
seperaten
en valsch-
aratie en

Het tijdschrift van 1839 tot 1869 wordt eveneens, of
schon kort, besproken, om meer bepaald stil te staan
bij onze tegenwoordige verhouding tot den staat, op
grond der wet van 1853, de wet op de Kerkengeno-
tschappen.

Het a.g. Collegiale kerkrecht en het «statale» regle-
ment van 1869 houdt vooral den redenaar bezig. De
bedenkingen, tegen den inhoud van dit reglement op
geworpen, worden een voor een besproken en wech-
selt. Om niet te breedvoerig te worden moeten we
dit silwerigend voorbijgaan. Slechts spreken we den
wensch uit, dat niemand, die in deze dingen belang
stelt, deze rede ongelzen late.

Dit gedeelte der rede is geheel polemisch tegen de
theorie der Dolantie en verdedigend de Scheiding en
de verhouding van deze tot den staat.

Dat deze rede tegenwoordig zal uitloopen, achten we
zeer waarschijnlijk, en ook gewenscht. De gedachte,
dat onze hedendaagse staat is een Christelijke, een
Protestantsche staat, leeft nog in de barren van tiens-
duizenden, Hervormden, Doelverenden, Gescheidenen;
Prof. de Cock heeft den moed juist opentlijk te ont-
kennen. Voor dien moed zijn wij hem dankbaar.

Een verslag, waaraan hij deze opmerking
toevoegt:

Op een punt veroorloofte ons de geachte redenaar
van hem te verschillen. Het is waar hij op blz. 36
de onderstelling uitsprekt dat door het Koninklijk be-
sluit van 1853 de weder onttrokken is om, in rechte,
aanpakken te doen gelden van de goederen, die thans
in bezit zijn van de Ned. Herv. kerk, of zoo als Z. E. w.
het uitdrukt aan de Gereformeerde gezindheid toekomen.
Wat is toch de Gereformeerde gezindheid, en welke
goederen komen aan die gezindheid toe? Is dat niet
de Gereformeerde idee? Verpt die gedachte niet
vele stellingen in deze rede uitgesproken omver?
Komt er nog eens een tijd, zegt Prof. de Cock,
als schrift, men dan ook Dec. 1890, dat de goe-
deren van de plaatselijke gemeenten aan de gezindheid
en niet aan de corporatie, die kerk of kerkgenoot-
schap wordt genaamd, toegekend worden, dan zullen,
bij die veranderde gezindheid van de rechtelijke macht
onze gemeenten nog bliken, zoo ik hoop, hebben
te zijn, die onoverweldig dezelfde gezindheid hebben
behouden.

Dit is ons op 't oogenblik niet helder. Eene ge-
zindheid, die niet is genaamd eene corporatie, kerk
of kerkgenootschap, door eene veranderde gezindheid
van de rechtelijke macht in het bezit gesteld van
rekeerde goederen, komt ons, voor al nu, voor, te zijn
eene gezindheid, die nevelen gehuld een soort van
geestelijk licht, dat aan onze zinnelijke waarneming
en aan de uitspraak der rechtelijke macht ontsnap.

Polemiek zien we, in onderscheiding van Ds.
Gispert, over deze rede niet veel te gemeet.

Over het reglement van 1869 zijn de debatten
o. i. gesloten.

Wie dit reglement, als in overeenstemming
met de Gereformeerde beginselen van kerkrecht
nog verdedigt, belijft als Gereformerd, begin-
selen die voor de rechtbank der historie dezen
naam niet voeren mogen.

En waartoe dus verder geredetwist?

KUYPER.

Officieele berichten uit de Ned. Ger. kerken.

Ondergeteekende bericht aan alle Ned. Ger.
kerken en alle belanghebbenden, dat het adres
der kerk te De Bilt voortaan is den heer H.
de Roos, onderling.

Met achting en heilbede,

Dilt, 22 December '90.

G. TAAL.

De kerkeraden, van Kooten-Twizel (Fries-
land) maken door dezen bekend, dat van nu
voortaan, al de stukken en gaven, bestemd
voor de diaconie en kerk, worden ingewacht
bij den scriba, van genoemde kerken, F.
Boersma, Oefenaar en Onderling.

De kerkeraden voornomd.

J. HOEKSTRA, Onderling.

E. S. MEERTSMA, Onderling.

K. F. NICOLAÏ, Onderling.

L. BRANDSMA, Diaken.

L. Y. CUPERUS, Diaken.

De Kerkeraad der Ned. Ger. kerk van Al-
blasserdam bericht met dankbaarheid aan God
den rustkerken, dat het ook met zijne kerke
tot een begin van Reformatie mocht komen.
Door de gemeente krachtens het ambt der
geloovigen verkozen, werd hij Zondag, 28 De-
cember, door Ds. A. Knoll van Zwijndrecht
bevestigd. Ommedellijk daarna, wettig verga-
derd zijnde, nam hij het besluit met de orga-
nisatie van 1816 voor de gehele gemeente te
breken en de nog altijd rechtens geldige en
op Gods Woord gegronde kerkenorde van
1618 en 1619 weder van kracht te doen zijn.
Moge de Koning der kerk dit besluit het
begin doen zijn der ware Reformatie onzer
plaatselijke kerken.

De Kerkeraad:

A. KNOLL, Consul.

N. VERMULLEN, Onderling.

B. VAN DALES,

G. DEN BOER,

H. J. T. BOVELDT,

A. BLOM, Diaken.

M. DE KLOE,

H. JONKER,

Het adres van den kerkeraad is H. J. T.
BOVELDT, Scriba.

Alblasserdam, 30 Dec. 1890.

Buitengewone classis der Ned. Ger. kerken
in Noord-Brabant en Limburg
te Dordrecht, 30 December 1890.

Na opening met gebed en met voorlezing uit
Gods Woord, worden de credentiebrieven na-
gazen en de presentielijst vastgesteld. Inmid-
dels heeft de classis, correspondent mededeeling
gedaan van de aanvragen van drie kerken
om buitengewone classe. De classis besluit, nu
van de om predikant gevraagde classes geen
toezegging van hulp is ingekomen, overwegende
dat de vele vacaturen voor twee geestelike
predikanten te talrijk zijn om ook naar ge-
brekkelijk in hun nood te voorzien, naar Art.
7 der Kerkenordening te moeten handelen.
Dewijl de kerk van Helmond bij dezen nood
re te klein arbeidsveld is voor een Dienaar
des Woords, wordt haar verzocht haren Dienaar
af te staan aan de classe, waarin deze kerk
bewilligt. Ds. F. H. J. Smith zal dus ten spo-
digste afscheid prediken en door den consulat
Ds. J. H. Feringa losgemaakt worden; dewijl
de ligging van Helmond voor zijn nieuwen
werkkring geen middenpunt kan zijn; en elken
Zondag zal Ds. Smith in de vacante kerken
hebben te dienen.

Nadat nog de zaken van twee hulpbeho-
vende kerken waren behandeld, werd de ver-
gadering met gebed gesloten.

J. H. FERINGA,

Class. Corp.

Buitengewone vergadering der classis
Franeke, op Woensdag 10 Dec. 1890
te Bolsward.

Ds. Brouwer opent deze vergadering met
het laten zingen van Ps. 72: 1, het lezen van
Psalm 2 en gebed.

Naar toebereit fungeerde Ds. Brouwer als
praeses, en werden benoemd tot assessor Ds.
Nieborg en tot scriba onderling Elahout.

Uit de geloofsbrieven bleek, dat 17 kerken
van de 19 vertegenwoordigd waren; zonder
kennisgeving waren de kerken van Winsum en
Gaast afwezig.

De Acta der laatste gewone vergadering werd
door Ds. Hania als scriba der vergadering
gelezen en vastgesteld.

Daarop stelde de praeses het eerst het agen-
dum voor de a.s. Prov. Synode aan de orde.
Deze werd punt voor punt gelezen en behan-
deld; enkele punten gaven aanleiding tot breed-
voerige besprekingen en overwegingen.

Nadat het Agendum der Prov. Synode was
afgehandeld, werd er een kwartier gepauseerd.
Na de pauze werd er gezongen Ps. 86: 6 en
opende de praeses weer met gebed. Nu werden
nog eenige punten aan de orde gesteld, die in
de vorige vergadering te Harlingen moesten
blijven liggen.

1. Eene vraag van de kerk van Witmarum,
die, na eenige besprekking door de afgevaardig-
den der kerk, werd ingetrokken.

2. Een voorstel van Winsum, waarop werd
besloten, dat het «beginzel» der kerk te Span-
num onder het toezicht van die te Winsum
zou worden gesteld.

3. Rapporten van hetgeen er door deputaten
ter vrijmaking van nog niet ontkomen kerken
was verricht en vaststelling of regeling van
hetgeen verder hietoe zou worden gedaan.

4. Regeling der consulentenschappen.

5. Een schrijven van de Voorloopige Synode
te Leeuwarden tot opwekking van de collecten
ter dekking van de Algemeene Proceskosten,
om deze geregeld te blijven houden. Daar er
niets meer aan de orde was, sloot na het zin-
gen van Ps. 89: 2 Ds. Nieborg de verga-
dering met dankzegging den Heere.

Ds. H. R. NIEBORO,
Actuaris.

Zending.

Uit oude dagen.

De begeerte om het Evangelie, de kennis
der waarheid te verbreiden was, zelfs in meer
bepaald zin, gelijk we in onze artikelen ten
vorige jaren aantoonde, bij verschillende vol-
ken niet vreemd. Van één volk spraken wij
nog niet. En dat dient wel afzonderlijk genoemd
wegens zijn ontzaglijke, groote betekenis op
dat gebied: het Britsche. Aan de mannen,
die de grondslagen legden van Engeland's
grootheid overzee dient kortelijk een woord
gewijd.

Toen de beroemde Walter Raleigh, bekend
door zijn grootsche doch kwalijk geslaagde
ondernemingen, in 1585 met een vloot uit-
zeilde naar Virginia, de Britsche kolonie in
Amerika, dus genoemd naar de «maagdelijke»
vorstin Elizabeth, verzocht hij uitdrukkelijk
dat zijn vriend en leermeester, de uitmuntende
en vrome Harcourt mee mocht gaan. En spre-
ding van zijn omgang met de inboorlingen,
zegt Raleigh letterlijk:

«Dikwijls en in elke plaats waar ik kwam
gaf ik, indien ik er toe in staat was, verklar-
ing van den inhoud des Bijbels, aantoonende,
dat daarin de eenige en ware God en zijn
groote werken worden verkondigd; dat daarin
was vervat de ware leer der zaligheid door
Christus met nog vele bijzonderheden omtrent
de wonderen en hoofdpunten van den god-
dienst, zooveel als ik in staat was voor te
brengen en voor de gelegenheid geschikt
achtte.»

Dat nu deze wijze van doen vrucht droeg
blijkt wederom:

«De Wiroans (opperhoofd) bij 't welk wij
woonden, Wingan geheten, en velen van zijn
volk, zegt Raleigh, waren dikwijls gaarne bij
ons, als wij godsdiensttoefening hielden en be-
zoekten ons dikwijls zoowel in onze eigen
stad als in andere, waarheen hij ons soms
verzelde om te bidden en psalmen te zingen,
hopende daarbij deelgenoot te worden van
diezelfde vruchten, als wij hoorden er door te
verkrijgen. Tweemaal was deze Wiroans zoo
ziek dat hij dacht te sterven. Hij verzocht
ons voor hem te bidden en 't middel te we-
zen, dat het onzen God mocht behagen, dat
hij mocht leven of wel na den dood bij Hem
leven in heerlijkheid. Zoodanig waren ook
de begeerten van vele anderen in dergelijke
gevallen.»

Raleigh droeg ten slotte in 1589 al de rechte-
den, die hij tot stichting eener kolonie van
Elisabeth had ontvangen, aan een maatschappij
over. De acte daarvan verzelde hij met de
voor dien tijd groote gift van f 1200 met
bijzondere bedoeling en ijver om den Chris-
telijken goddienst in deze duistere landen te
planten».

En zulke wenschen bestonden niet maar bij
enkele weinigen. Toen koning Jacobus I in
1606 brieven uitgaaf, machtigend tot nederzet-
tingen in Virginia, werd de plicht van een
volk om in zijn kolonien en ook daar buiten
het Christelijk geloof te verbreiden, uitdruk-
kelijk erkend. In het koninklijk besluit leest
men:

«Moge zulk een edel werk, door 't bestier
des almachtigen Gods, later strekken tot ver-
heerlijking van zijn Goddelijke Majesteit, door
den Christelijken Godsdienst te verbreiden
onder dezulken, die nog leven in duisternis
en droeve onzekerheid omtrent de ware ken-
nis en aanbidding van God en moge het met-
tertijd de ongelovigen en wilden, in die stre-
ken wonende, tot menschelijke beschaving en
tot een vaste, rustige regering brengen».

En dat het niet bij louter woorden bleef,
getuigen de talrijke pogingen, die zoowel door
grote lichamen als door afzonderlijke personen
werden gedaan om de heidsche bvolkingen
te bereiken en de verschillende bevolkingen
en volkplantingen die onder Britsche heer-
schappij kwamen.

Drie jaren nadat bovenbedoeld stuk was
uitgevaardigd, werd een nieuw gegeven. Toen
werd de — waarschijnlijk eerste — preek ge-
daan door een leeraar der Engelsche kerk,
voor hen die op het punt stonden haar naam
en beginselen naar de Nieuwe wereld over te
brengen.

Een krachtig woord was het dat Craslow,
prediker in den Temple, tot den Raad van
Virginia sprak, kort voor de tocht zou be-

ginnen. «Bedenk», sprak hij, «dat het doel dezer
reis is de verwoesting van het rijk des duivels
en de verbreiding des Evangelies. Zijn die
bedoelingen niet uw geboden waard? Tot den
nieuw benoemde kapitein-generaal Lord
De La Mare en zijn ondergeschikten sprak hij:
«Zie niet op het voordeel, den rijkdom, de
eer, de opkomst of uw huis, die kunnen
volgen en u ten deel vallen, maar zie op die
hogere en betere bedoelingen, die 't konink-
rijk Gods betreffen. Bedenk, gij zijt een gene-
raal van Christelijke mannen; daarom, let
vooral op den godsdienst. Gij gaat om die den
heidenden aan te prijzen; beoefen hem dan zelf,
maak den naam van Christus heerlijk, niet ha-
telijk onder hen.»

Zulke getuigenissen spreken van Zending-
geest. Slechts enkele dagen later predikte Dr.
Simonds voer een groot gehoor van «sonderne-
mede personen, planters en anderen.» Hij sprak
het uit: «Elke zegen die een volk door Christus
heeft, moet allen volken worden meegedeeld.»

Onder hen die 't koninklijk charter ont-
vingen, waren vier uitnemende bisschoppen en
andere geloovige en moedige mannen. Was
men gewoon te zeggen dat de dienaren der
O. I. Compagnie hun godsdienst op de uitreis
aan de Kaap de Goede Hoop achterlieten en
weer meenamen op de thuisreis, hier was 't an-
ders. Een der eerste maatregelen van den
nieuw Raad was een school te Enrico te
stichten, «tot vorming en opvoeding van de
kinderen der inlanders tot de kennis van den
waren God»; evenzoo voor de Engelsche volk-
planters. Een der aanzienlijkste onder deze
vermaakte de school f 3500 om voor 't ge-
meelde doel besteed te worden, zoodra tien
Indische Christenen in de school waren op-
genomen. Uit alles blijkt dat men met ijver
voor de verbreiding der waarheid was bezield,
en we zullen verder zien, dat ook in het mo-
derland daartoe eveneens opgewektheid en
offervardigheid bestond.

HOOGENBIK.

Buitenland.

Engeland. De St. Pauls ontwijd.
Bisschop Lincoln's Ritualistisch
drijven. Generaal Booth's voor-
loopig succes bij zijn poging tot
oplossing der sociale quaestie.

Onlangs had er in de hoofdkerk der Episco-
palen van Londen de prachtige, bekende St.
Paul's Cathedral een vreesselijke gebeurtenis
plaats. Een man beroofde zich gedurende den
dienst van het leven door middel van een re-
volverschot. Zoo ver zijn de mannen, die in de
St. Paul's regeeren op weg naar Rome, dat zij
het voor hoog noodig keurden om een «re-
conciliation» (verzoenings) dienst te houden,
opdat het gewijde gebouw zou gezuiverd wor-
den van den smet eens zelfmoords. Maar nu
deed zich de vraag voor of de zelfmoordenaar
den laatste adem binnen of buiten het heil-
igdom had uitgeblazen, want toen het schot
gehoord was, had men den zelfmoordenaar
aanstands uit de kerk gedragen. Was de man
buiten de muren van de kerk gestorven dan
zou een verzoeningsdienst niet noodig geweest
zijn. Er werd uitgemaakt dat het leven aan-
stonds den zelfmoordenaar verlaten had,
en de dienst had plaats! Doch nu komt
het uit dat onderscheidene zelfmoorden
gepleegd zijn in het grootste en prachtigste
kerkgebouw van het rijk, en dit in de laatste
jaren, terwijl nooit iets gedaan is om het ge-
bouw te zuiveren. Wellicht hooren wij over
eenigen tijd dat er eene godsdiensttoefening
gehouden is, om al de smetten die het kerk-
gebouw aankleven, voor het aangezicht des
Heeren weg te nemen.

De Church Association, een vereniging die
zich verzet tegen het Romaniseerend streven
der hoogkerkelijke partij, heeft naar aanleiding
van den in de St. Paul's gehouden verzoenings-
dienst, zich gewend tot den bisschop van Londen,
omdat hij een dienst heeft doen plaats hebben,
die door de ordeningen der Episcopale kerk
niet wordt voorgeschreven en die een uit-
vloei is van een Roomschen regel. De
Association zegt in haar adres, dat het haar
verbaast dat een inbreuk op het zesde gebod
zulk eene ontroering gewekt heeft, terwijl men
zonder gewetenbezwaar voortdurend tegen het
tweede gebod zondet. Het is toch bekend dat
men in de St. Pauls een Mariabeeld geplaatst
heeft. Of een dergelijk vertoon helpen zal?
Vij vrezen van neen. Op het jongste Church-
congres hadden de laag-kerkelijken de overhand
en al het daar gesprokene geeft den indruk
alsof de laag-kerkelijken gelooven dat de hoog-
kerkelijke strooming door niets tegen te houden
is. Door de moedeloosheid der tegenpartij wor-
den de Ritualisten steeds stoutmoediger van
weinig beteken is het daarom dat Dr. Perowne,
deken van Peterborough tot bisschop van
Worcester benoemd werd, die tot de laag-
kerkelijke partij gerekend wordt. Dat men niet
bang is dat de nieuwbemoeide moedigheden
aan de beweging tot terugkeer naar Rome, zal
in den weg leggen, blijkt uit de lofuitingen
die men hem nu reeds toezwaait, als vertegen-
woordiger van het beginsel der verdraagzaam-
heid.

Ofschoon bisschop Lincoln door de bevoegde
macht een en andermaal in het ongelijk ge-
steld is, beschuldigende zijnde van het in toepa-
sing brengen van Roomsche ceremonien
bij den eredienst, gaat hij daarmede toch
voort. Dezer dagen werkte hij mede tot het
viervan een plechtige mis in de A. Saviour's
kerk te Leeds, eene kerk die iedertijd door
Dr. Passey gesticht werd, en die op den gevel
het opschrift vertoont: «gij allen die deze heil-
ige plaats binnentreedt, bidt voor den zondaar
die haar stichtte.» Bij de hooge mis te Leeds
was wierook, brandende kaarsen, knielde men
voor het altaar, terwijl de teekenen van het
Heilig Avondmaal alleen werden genoten door
hem die den dienst verrichtte.

Het plan van den heer Booth om drie ko-
lonien te stichten ten einde aldus de ellende
der Londonsche bevolking tegemoet te komen,
vindt bijval, ook buiten de kringen der aan-
hangers van het Heilseger. Had de heer
Booth berekend dat hij tot uitvoering van zijn
voornemen een f 1,200,000 zou noodig hebben,
er is reeds bijna negen tonnen gouds bij elkaar
gebracht. Nu, als met een offer van iets meer
dan een miljoen gulden aan zooveel ellende
kan worden tegemoet gekomen, dan is het
Engelsche volk rijk genoeg om het te brengen.
Dan zal men ook wel geneigd zijn om de
f 360,000 jaarlijks saam te brengen, die de
generaal van het Heilseger eischt om zijne
kolonien in Londen, op het platte land en in
Australië, in stand te houden als toevlucht-
oorden voor ellendigen.

Frankrijk. Voorstel tot federatie
der Prot. kerken.

Eene commissie is in Frankrijk aan den arbeid
getogen om een federatie of verbond van de
kerken in het leven te roepen. Welke kerken
men saam binden wil, werd niet geheel dui-
delijk uitgesproken, alleen blijkt het, dat men
niet met de Roomsche kerk wil vereenigd zijn,
veeleer wil men tot federatie komen om ge-
zaamenlijk tegenover de eenheid der Roomsche
kerk sterk te staan. Voorloopig zal van deze
zaak wel niets komen; het comité heeft zich
gewend tot de Synoden en andere kerkelijke
lichamen, met verzoek, afgevaardigden te be-
noemen, opdat deze een plan tot federatie
zouden opstellen. Maar tot dien arbeid hebben
de kerkelijke vergaderingen geen volmacht.

Deze behooren eerst hun lastgevers te vragen
of zij voor het beoogde doel mogen deputee-
ren. Maar onderstel dat alle kerkelijke verga-
deringen, die niet tot Rome behooren, willen
medewerken tot het beoogde doel, dan moet
er strijd ontbranden over de vraag, hoe dat
de kerken zullen vertegenwoordigd worden wan-
neer het er op aankomt om een comité te be-
noemen, dat de gefedereerde kerken saambindt.
Gaaf men dan niet van het beginsel van even-
redige vertegenwoordiging, dan heeft de Ge-
reformeerde Staatskerk verreweg de meerder-
heid, en daar komt men nu van uit de Vrije
kerk tegen op.

De predikant Mettetal heeft het eerst het
denkbeeld van een federatie van kerken ge-
opperd in eene groote vergadering, waar over
de belangen der inwendige zending gehand-
eld is.

In een artikel in de *Exposé Libre* zet deze
prediker uiteen, dat de kerken zich moeten
vereenigen, of dat men anders zien zal, dat de
eenheid der Roomsche en Protestantische
kerken zullen vernietigen. Om dit te ver-
hinderen, moeten zelfs de moderneren in de
federatie opgenomen. Op de bedenking, dat
liberalen en moderneren geen geloofsbelijdenis
hebben, antwoordt de heer Mettetal, dat het
niet bewezen is, dat de hedendaagse libe-
ralen niet de verklaring zouden willen onder-
schrijven: «de Protestantische kerken zijn in
haar wezen apostolisch: zij erkennen in zake
de leer geen ander gezag dan dat der Heilige
Schriften, en geen ander Hoofd, Zaligmaker en
Middelaar dan Jezus Christus, de eenige Zoon
Gods.» Op deze wijze zoekt hij allen die den
naam van Protestant dragen, onder één hoed
te vangen, en schroomt daarbij niet om de
reeds zoo lauwe, verwaterde, *confession de foi*
van 1872, die als vereenigingspunt dient voor
de kerken die onder de officieuze synodale
organisatie vereenigd zijn, nog meer te ver-
zakken. Het artikel van den heer Mettetal
eindigt op eene wijze, die ten duidelijkste be-
wijst, dat hij met pak en zak tot het liberale
kamp is overgelopen. Het slot luidt:

«Vij zijn over en weer dupe van onze voor-
oordeelen. Wanneer zullen wij eene nationale
synode hebben om onze ongerechtvaardigde
vermoedens weg te nemen? Wanneer zullen
wij ons weten vrij te maken van de theolo-
gische stelsels? Wanneer zullen wij niets meer
en niets minder dan discipelen van Jezus
Christus zijn?»

Wij zien hieruit waar het in Frankrijk in de
Gereformeerde kerken heengaat. Men holt op
den weg der ontkenning vooruit, en hoe ver-
langend wij ook uitzien naar teekenen die van
een wederoproeken van de verlaten paden der
vaderen spreken, wij kunnen ze maar niet zien.

Gemengd Nieuws.

Hoe hevig in de Oostzee provinciën het drijven is
der Russische regering om alles Grieksche orthodoxen
te maken en de Lutherische kerk te doen verdwijnen,
blijkt o. a. uit het volgende:

Toen in Augustus te Mitau in Koerland het nieuwe
semester geopend werd, plaatste de Lutherische gods-
dienstaar Feyerabend zich in de kathedraal om het
morgengebed te houden. De Russische directeur
eische van hem, het gebed te verlaten omdat de
Russische pope (pastor) daar een gebed naar Griek-
schen ritus houden wilde. Toen Feyerabend verzocht,
dat hem een ander lokaal zou worden aangewezen,
om de Evangelische leerlingen in het gebed voor te
gaan, werd hem geantwoord, dat dit niet noodig
was, wijl de gehele school bij het gebed van den
pope zou tegenwoordig zijn. Feyerabend heeft daarop
zijn onthouding aangevraagd. Aan het herhaald bevel
van den directeur, om het kruis in de hand van den pope
te buigen, gemaakten enkel de weinige schoolkinderen
die tot de Grieksche kerk behooren.

De studenten in de godgeleerdheid bij de Presby-
teriansche Universiteit te Princeton, hebben zich uit-
gesproken tegen de revisie van de Westminster'sche
confessie. Terwijl het kerkelijk publiek zich over het
algemeen voor de verandering van de gewaakte Cal-
vinistische uitdrukkingen in de confessie heeft ver-
keerd, is het protest der jongelieden die zich voor-
bereiden voor het predikambt, een verbliffend ver-
schijnsel. Dit neemt niet weg, dat het ons vreemd in
de ooren klinkt dat studenten in de godgeleerdheid
zich uitspreken over een dogma, of het moest zijn dat
men in een disput college het vraagstuk bespro-
ken had.

WINDKEL.

Voor Kinderen.

Voor wie in 't Nieuwe jaar wil reizen.

Even vóór 't jaar uit was, kreeg ik uit een
vriend land een papier. Wat daar op stond
wil ik den vrienden en vriendinnen graag ver-
tellen, want... maar dit straks. Er staat:

Reizigers die naar Emanuel land willen, moe-
ten geen tijd verliezen om zich een plaats te
verzekeren. Er gaan wel vele schepen, maar
slechts één weet den weg naar de goede haven.

De naam van 't schip is: De trouw des Heeren.
(1 Thess. 5: 24).

Vertrek van: Stad des verders. (2 Petr. 3: 10).
Bestemd naar: Emanuel land (Hebr. 11: 16).
Vertrekt: Heden. (Hebr. 3: 7, 8).

Overtocht: Zonder geld. (Jes. 65: 1).
Geragvoerd: De Heere Christus. (Hebr. 2: 10).
Manschap: De medelidende. (2 Cor. 6: 1).

Reizigers: Zondars behouden door genade.
(Rom. 5: 1, 2).

Zeeweg: De Tijd. (Openb. 10: 6).
Vuurtoren: De Schriften. (Ps. 119: 105).
Kompas: De waarheid. (Joh. 8: 32).

Zeilen: Geloof en Liefde. (2 Thess. 1: 3).
Gunstige wind: De Geest des Heeren.
(Joh. 6: 63).

Voorraad en onderhoud: Genade. (Jes. 65: 2).
Anker: De Hoop. (Hebr. 6: 19).

De reizigers worden op reis van alles wel
voorzien. (Phil. 4: 19).

Allen worden genoodigd. (Openb. 22: 10).
Er is ruime plaats. (Luk. 24: 22).

Elk nieuw jaar dat weer aanvangt, stelt ons
als aan 't begin van een reis.

En daarom is 't een schoon beeld, al is
niet alles misschien even juist, dat ons hier
wordt geteekend, gelijk we dit ook vinden
b. v. in het schoone boek De Christ